

på den måde, at vi betaler folkepensionen direkte af de årlige driftsindtægter. Det er en del af de årlige driftsbudgetter.

I mange af de artikler, kronikker osv., der blev skrevet, blev fremført det synspunkt, at hvis ikke vi allerede nu her i midten eller slutningen af halvfemserne foretager markante omprioriteringer af de offentlige budgetter, vil vi om disse mange år stå med et problem, som vi ikke er i stand til at klare på det tidspunkt.

Der sker så det lidt usædvanlige, at Berlingske Tidende den 16. januar i år, oven i købet på sin forside, konkluderer, at nu er der ingen grund til at fortsætte den debat. Man har ved en opringning til de fire såkaldt gamle partier, nemlig Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti og Det Radikale Venstre, fået ordførernes tilsagn om, at de fire partier nok skulle sørge for, at der også ville være folkepension i år 2020, år 2030.

Det kunne jo selvfølgelig friste til at sige: Jamen når disse fire partier har afgivet det løfte over for en journalist og det er blevet optrykt på forsiden af Berlingske Tidende den 16. januar, så er alt i sin fineste orden. Men i Fremskridtspartiet valgte vi at trække debatten ned i Folketingssalen. Vi valgte at give anledning til, at et samlet Folketing kan få diskuteret denne problemstilling, og det er derfor, vi er samlet til denne forespørgselsdebat.

Jeg vil gerne kvittere for, at man i regeringen har valgt at lave en grundig analyse af problemstillingen, men dog måske brokke mig over, at vi har fået analyse materialet så sent som i dag til formiddag, for det gør det svært at nå at indarbejde de analyser i den debat, vi skal have i dag. Men under alle omstændigheder glæder vi os til, at et samlet Folketing kan få mulighed for at diskutere dette problem, der rent faktisk kan være nok så stort, hvis ikke problemet bliver løst på den rigtige måde.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen): Det er en vigtig debat, som ikke kan undgå at have mange berøringsflader med den forespørgselsdebat, vi havde just for kort tid siden her i dag. I grunden er det jo det samme sæt af problemer, vi står med, når vi skal vælge redskaber, når vi skal finde vores politiske vej frem for at sikre, at vi også i fremtiden naturligvis kan finansiere de grundlæggende hjørnestene, som vores velfærdssamfund bygger på.

Jeg må derfor starte med at sige, at også jeg glæder mig over, at regeringen i dag kan fremlægge en ganske god redegørelse for, hvordan sigtelinjerne ser ud frem til år 2020, 2030, når vi skal gennemtænke finansieringsopgaverne for bevarelsen af vores velfærdssamfund.

Jeg vil derfor, som også hr. Kim Behnke gjorde for et øjeblik siden, opfordre Tinget til at studere den redegørelse, der nu foreligger, meget nøje, for det er klart, at den diskussion, vi har i gang her, er en diskussion, vi skal tage over tid; men med det grundlag, vi har nu, er det mit håb, at det bliver en væsentlig mere nuanceret diskussion, og at man vil tage rapporten som et bidrag til en kvalificeret diskussion, som er nødvendig i denne her fase, hvis vi skal undgå, at diskussionen om fremtidens forsørgerbyrder bliver frygtpræget, bliver alt for usikker.

Jeg vil godt starte med at sige, at for mig står det meget klart: Der er ingen, absolut ingen grund til at frygte, at vi ikke også i fremtiden har råd til folkepension i Danmark. Man kan være helt sikker på, at der i år 2020, 2030 og længere frem vil være én væsentlig grundpille sammen med andre i det danske velfærdssamfund, der hedder: Folkepensionens grundbeløb.

Jeg siger det, fordi det i høj grad også er et spørgsmål om politisk vilje og handlekraft. Det at kunne håndtere opgaverne i fremtidens velfærdssamfund over for vore ældre er da ikke så meget et spørgsmål, om vi kan, men hvordan vi kan det. Det ved vi nu lidt mere om med den redegørelse, der ligger fra regeringen, som også naturligt vil være inspiration til det, jeg nu skal sige.

Der er med andre ord ikke en tikkende bombe under det danske velfærdssamfund. Der er derimod krav om politisk lederskab baseret på klare holdninger og baseret på en fast gennemarbejdet økonomisk strategi, som jeg kort skal redegøre for her.

I Danmark har vi jo ligesom i næsten alle andre lande i den vestlige verden en debat om præcis det stigende antal ældre og det pres på de offentlige udgifter, som det kan skabe. Tallet taler deres tydelige sprog. Fra omkring år 2005 vil antallet af ældre i Danmark så småt begynde at vokse. Det betyder naturligvis stigende offentlige udgifter bl.a. til folkepension, efterløn, hjemmepleje, lægehjælp og sygehuse. Samtidig er der også udsigt til, at der bliver færre mellem 18 og 59 år og dermed færre til at betale de stigende udgifter til de ældre.